Stilul boxului, un anumit agregat de vigoare, de precizie și concizie, ar putea fi un perfect stil de viață, stilul net și elevat. Fără a mai vorbi de artă. Căci arta limpede care este boxul, în care inteligența inspiratoare și ordonatoare se ivește la fiecare gest, ar putea da scriitorilor o lecție bună.

Henry de MONTHERLANT
(dintr-un interviu acordat revistei „Ring")

BOXmagazin

Aș putea să spun că boxul dezvoltă curajul, îndemînarea, vigoarea. Prefer să exprim gîndurile unui medic : corpul omenesc este o minune anatomică, cu părți componente care reprezintă tot atîtea obiecte delicate de artă. Cărui custode de muzeu i-ar trece prin minte să-și expună comorile unor lovituri puternice și repetate ? De aceea, mi-a plăcut întotdeauna expresia potrivit căreia boxul este arta de a nu primi pumni !

Prof. dr. Emil CRĂCIUN
membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România

CAREUL MAGIC

Ringul oficial de la patinoarul „23 August", executat în atelierele I.E.A.B.S., conform indicațiilor A.I.B.A., este identic cu cel folosit la J.O. din Mexic. Dimensiunea „careului magic" : 5,10 x 5,10 m. La cele două colțuri (roșu și albastru), unde vor lua loc boxerii, sînt instalate robinete pentru apă curentă, ventilatoare și scaune pentru antrenori. Deasupra podelei se va întinde o pîslă, groasă de un centimetru și jumătate, iar peste aceasta va fi fixată o prelată. Cronometrajul electronic va fi asigurat de firma elvețiană Longines, iar deciziile arbitrilor vor apărea imediat pe tabelul luminos telecomandat.

UN SPORT CU... MĂNUȘI

Mănușile folosite în întîlnirile de amatori au 8 uncii. Greutatea : 227 gr. Uncia, unitate de măsură englezească = 28,35 gr. Sînt confecționate din piele moale, umplute cu păr de cal sau de porc (uneori amestec de păr cu iarbă de mare). Înainte de a-și pune mănușile, boxerul trebuie să-și bandajeze mîinile (zona metacarpofalangiană ca măsură obligatorie de protecție. Bandajul este confecționat din material moale, de 2,5 m lungime, și lat de 4,5 cm. El nu poate fi îmbibat cu nici un fel de soluție sau substanță. La marile competiții boxerii primesc bandaje oficializate de juriul competiției. Din arsenalul măsurilor de protecție mai fac parte : proteza dentară, confecționată din cauciuc sau material plastic special, și suspensorul cu cochilie de aluminiu.

UN SINGUR ÎNVINGĂTOR

Sistemul C.E. este eliminatoriu. Boxerul care a pierdut un meci iese din competiție. Inițial, prin tragere la sorți, boxerii se întîlnesc pe baza unei scheme de concurs. Prin eliminări succesive, unul singur rămîne neînvins, fiind declarat campion.

Din nou despre „omul din colț"

Permiteți-ne să vi-l prezentăm. Își face apariția în incinta arenei, pășind agale spre ring, avînd în mîini un șervet pliușat și un burete de baie, în general de culoare roșie. Pe ultimii metri, înaintea începerii „aventurii" din ring, el continuă să recomande elevului său tactica ce urmează să fie aplicată acolo sus, în pătratul dintre corzi. Ajuns în colțul ringului, mai întîi aruncă o privire asupra prelatei, controlează taburetul și verifică cutia plină cu praf de sacîz. Apoi, întinde ciracului său proteza dentară, strînge din nou bine șireturile albe ale mănușilor și așteaptă docil prima lovitură de gong.

Acesta este „omul din colț", pe care toți fidelii suporteri ai „careului magic" l-au văzut în exercițiul funcțiunii la bordul ringurilor de la Floreasca, Dinamo, Giulești sau Republicii, peste tot în provincie. În acerba luptă care începe, se întîmplă adesea ca și cei mai experimentați boxeri să nu găsească antidotul potrivit acțiunilor adversarului. Atunci, intervine experiența omului din colț. Este clar că el nu are numai misiunea de a-l stropi cu apă pe boxer sau de a-i împrospăta forțele prin masaje ușoare, ci și de a-l îmbărbăta prin cuvinte înțelepte. Într-adevăr, se poate spune că „omul din colț" este un element activ în timpul unui meci de box. El trebuie să dea dovadă de maturitate, de gîndire tactică, găsind imediat cele mai eficiente mijloace pentru ca elevul său să-și impună superioritatea. Din această cauză „om de colț" nu poate fi decît cineva care a acumulat o vastă experiență și care stăpînește toate subtilitățile acestei discipline. „Omul din colț" poate cîștiga sau pierde un meci, după cum se pricepe sau nu să-și îndrume elevul în pauzele dintre reprize. Tot el este acela care trebuie să se îngrijească de oprirea la timp a unei întîlniri în care elevul său, sleit de forțe, devine incapabil de a se mai apăra.

În boxul nostru avem cîțiva „oameni de colț" de bună reputație. Este o adevărată plăcere să-l urmărești pe fostul triplu campion european Lucian Popescu cum își conduce elevii. Calm, mereu prompt, Lucian Popescu este un exemplu de conduită și în această calitate.

De frumoase aprecieri se bucură și alți antrenori valoroși, cu vechi state de servicii, ca Ion Popa, Ion Chiriac, Petre Mihai, Gheorghe Axioți, Marcu Spakow, Constantin Nour și Dumitru Panaitescu. Dintre cei mai tineri „oameni de colț", o remarcă pentru felul cum știu să se descurce în această dificilă profesiune merită foștii campioni prof. Eustațiu Mărgărit, Gheorghe Fiat, Constantin Dumitrescu și mai ales Eugen Fürész, pedagogi desăvîrșiți, care aduc o contribuție deosebită la desfășurarea în bune condiții a întîlnirilor de box. Desigur că mai sînt și „oameni de colț" care încalcă normele de conduită, ignorînd deseori regulamentul. Ceea ce ne displace uneori la „omul din colț" este că la sfîrșitul meciului, înaintea pronunțării deciziei, în intenția de a induce în eroare pe oficialii mai slab pregătiți, își întîmpină elevii, indiscutabil învinși, cu fraze care de multe ori sună cam așa : „Bravo, tu ai fost mai bun. Ai cîștigat clar". Asemenea practici le dezaprobăm. Este regretabil că educîndu-și într-un astfel de spirit elevii, aceștia uită să mai aibă relații de politețe cu oficialii și chiar cu reprezentanții presei, considerîndu-se chipurile nedreptățiți.

Veritabilii „oameni de colț" sporesc prestigiul de care se bucură cei care prin munca de zi cu zi contribuie la dezvoltarea boxului nostru.

Paul OCHIALBI

POFTIȚI PE CÎNTAR !

Cîntarul oficial este obligatoriu pentru toți sportivii la o dată și oră stabilită, înaintea tragerii la sorți (pentru validarea înscrierii în concurs la categoria respectivă), precum și în dimineața zilei în care sportivul este programat să boxeze. O dată cu cîntarul oficial se execută și controlul medical obligatoriu

La campionatele europene de la București se vor disputa — pentru prima dată — meciuri la 11 categorii.

48 kg	Semimuscă	Light flyweight
51 kg	Muscă	Flyweight
54 kg	Cocoș	Bantamweight
57 kg	Pană	Featherweight
60 kg	Semiușoară	Lightweight
63,5 kg	Ușoară	Light welterweight
67 kg	Semimijlocie	Welterweight
71 kg	Mijlocie mică	Light middleweight
75 kg	Mijlocie	Middleweight
81 kg	Semigrea	Light heavyweight
+81 kg	Grea	Heavyweight

Deciziile vor fi anunțate — de către crainicii reuniunilor, Ion Argăseală și Gabriel Danciu — în limbile română și engleză.

CE SIMTE OMUL „LA PODEA"

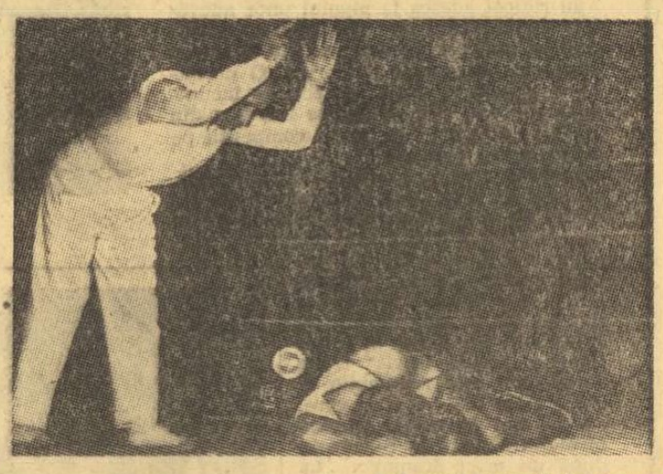

Am rugat pe un fost internațional de box, cunoscutul pugilist de categorie grea, Eugen Fürész, acum antrenor, să ne dezvăluie ceva din tainele k.o.-ului. Respectiv, să răspundă la întrebarea : „CE SIMTE UN PUGILIST AFLAT LA PODEA ?"

— La un moment dat, unul dintre boxeri, în urma unei lovituri la bărbie, cade la podea. CE SIMTE SPORTIVUL RESPECTIV ?

— Nu simte nimic ! El este cuprins de o scurtă amețeală, ce durează două sau mai multe secunde. Nu știe dacă a fost croșeu sau directă, nu știe unde a primit lovitura, nu știe cu ce mînă a fost lovit.

— S-au scurs o secundă, două, trei.... Pugilistul începe să simtă sala. CUM REACȚIONEAZĂ FIZIC ȘI PSIHIC ?

— Primul gînd al boxerului, al adevăratului boxer, este **să reia, cu orice preț, lupta.** În fracțiunea următoare de secundă, își verifică forțele, și dacă arbitrul a ajuns cu numărătoarea abia la „cinci", se consideră fericit. Mai are trei secunde la dispoziție, adică timp suficient, în asemenea ocazii, să-și adune puterile, să adopte o tactică adecvată de luptă, să se ridice de la podea, să ia poziția regulamentară de gardă, să reînceapă întrecerea. Secundele „la podea", sînt neînchipuit de lungi !

— Spuneați că, lovit în bărbie, sportivul nu simte nimic. EXISTĂ ȘI K.O.-uri DUREROASE ?

— Există ! Cele cauzate de lovituri la ficat, inimă, splină. Aici nu intervine acea „dulce amețeală". Acum, boxerul este lucid. Înregistrează tot, își dă seama unde a greșit, aude vocea arbitrului care îl numără. În clipa cînd durerea îl va părăsi, însă, cît de cît, **el va relua lupta.** Chiar dacă în fața lui are un adversar odihnit, chiar dacă sala arhiplină e contra lui ! De ce ? **Fiindcă este sportiv** ! Așa a fost pregătit, într-un astfel de spirit a fost educat ! Face acest lucru din **stimă** pentru maestrul lui, din **dragoste** pentru culorile pe care le apără, din **respectul** ce-l poartă spectatorilor. Chiar dacă aceștia, repet, sînt contra lui ! Și nu de puține ori s-a văzut că, reluînd lupta, cel care a fost trimis la podea, este declarat învingător, ovaționat și purtat pe brațe de același public spectator, care i-a fost potrivnic, dar căruia sportivul a știut să-i cîștige inima. E legea firească și nescrisă a ringului !

— SE POATE LUPTA ÎMPOTRIVA KNOCK-OUT-ULUI? **Boxerul poate căpăta o rezistență, o imunitate prin care să evite numătoarea ?**

— Imunitate, desigur, nu se poate căpăta. O rezistență, însă, da. Prin antrenamente, prin exerciții specifice de tonificare a organismului. După mine, k.o. înseamnă NEPREVĂZUT, URMAREA FIREASCĂ A UNEI GREȘELI. Luptînd cu bărbia „în vînt", bunăoară, inevitabil vei fi trimis la podea. Boxînd însă **acoperit**, în cazul nostru cu bărbia sprijinită în piept, k.o.-ul te va ocoli !

— O ultimă întrebare : vorbind despre tainele knock-outului, unii ar putea înțelege greșit lupta în ring și, în consecință, și-ar putea îndruma băieții, îndrăgostiți de box, spre un alt sport. Ce le puteți spune ?

— Le pot spune că, procedînd în felul acesta, GREȘESC. Pentru că, într-un fel, k.o.-uri se pot întîmpla și la rugby, și la fotbal, și la baschet, și la schi, mai peste tot. Și nu durează numai 10 secunde, ca la box !...

Vasile TOFAN

„OCTOGONUL MAGIC"

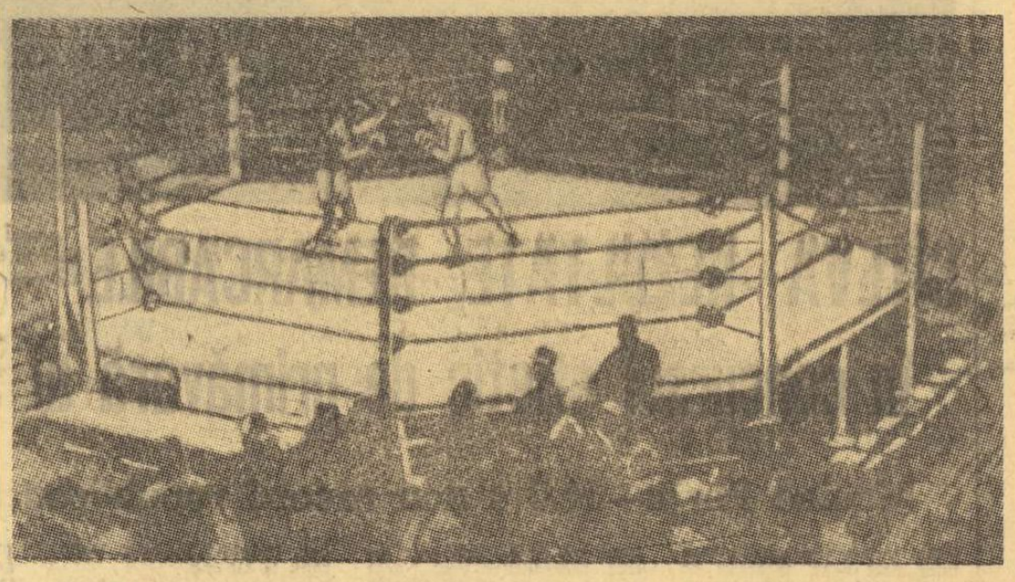

Într-un număr recent am pomenit de propunerea medicului Max Norvich, de la Universitatea North Carolina, de a se introduce ringul octogonal. Iată, de data aceasta, experimentarea, pentru prima oară, a noului tip de ring în America tuturor bizareriilor. În localitatea West Orange a fost prezentată noutatea, inovație a unui anume Ralph Dougherty, care întîi s-a gîndit la un ring rotund și abia apoi a ajuns la soluția octogonală. După părerea sa, noul ring va evita multe clinciuri și accidente provocate în ringul clasic de prinderea, ținerea și pistonarea „la colț" a adversarului. Ringul octogonal, care are aproximativ aceeași suprafață de luptă ca și cel tradițional, prezintă în schimb „colțuri" (acum doar aparente) de 150 de grade, față de cele patru de 90 de grade din ringul obișnuit.

La experiment — o gală amatoare — au participat, printre alții, cunoscuții boxeri profesioniști Emile Griffith și Tony Galento. Ei s-au declarat încîntați de ideea ringului cu opt laturi.

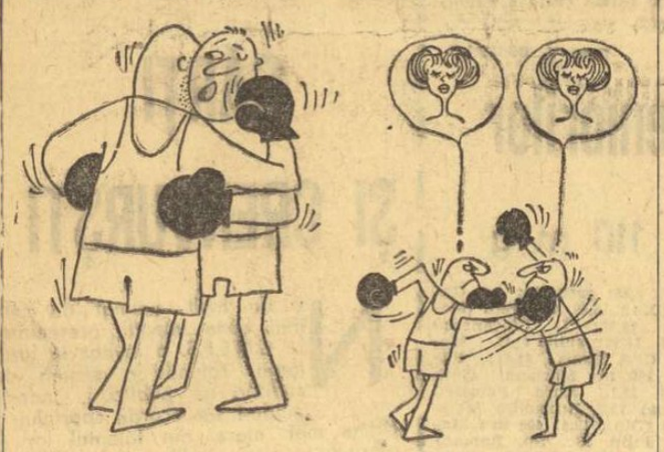

— Nici măcar nu te-ai ras ! *Fără cuvinte*

Două desene din expoziția de caricaturi pugilistice a graficianului Mihai GROSU

DUBLURA LUI JACK JOHNSON

„Gigantul de abanos, marele boxer Jack Johnson, în Franța", „Sfărîmătorul lui Jeffries a închiriat o vilă pe Coasta de Azur", „Cine va avea curajul să lupte cu colosul negru" — ziarele, cu titluri bombastice, anunțau sosirea celui care era socotit, pe atunci, cel mai formidabil pugilist al secolului.

Instalat la o masă din cafeneaua „La Gant d'Or", organizatorul de gale Michel Paravent, zis „Mémé", își lua cafeaua, citind amuzat ditirambele cronicarilor de box, cînd de o dată în pragul localului se arătă un negru uriaș, cu spatele cît ușa. Omul se îndreptă cu pași mari chiar spre masa lui. Privind mai bine, să nu-și creadă ochilor : era Jack Johnson în persoană, campionul de box a cărui sosire o anunța presa. Numai că nu se putea dumiri de ce umbla îmbrăcat în macferlanul acela peticit, și de ce holba ochii la paharul său de curaçao cu privirea celui care de mult n-a mai văzut o băutură de soi. Deși aceste întrebări îl lăsau aproape perplex, Paravent se ridică de pe scaun și-l salută pe negru cu respectul cuvenit unui rege al ringului. Atunci se petrecu o scenă de necrezut.

Aruncînd o privire speriată, aproape rugătoare, gigantul spuse într-o franțuzească stîlcită :

— Eu Charlie Dodds. Eu nu Jack Johnson. Eu semănam cu el. Toată lumea crede eu sînt Johnson, dar nu este nimic.

Ce-i drept, negrii cam seamănă între ei, Paravent se afla însă în fața unei copii de o perfecțiune desăvîrșită. Trăsăturile, culoarea feței, gesturile, silueta, toate erau ale lui Jack Johnson și „Mémé" îl cunoștea bine pe acesta. Îl văzuse boxînd la New York.

— Eu, sparring-partner la Sam Mac Vea, continuă negrul. Sam plecat New York, eu rămas șomer, căutăm de lucru. Dodds bun boxer.

Privind cristalurile barului în care se reflectau etichete multicolore, Paravent avu brusc ideea enormei farse, și totodată a afacerii pe care i-o oferea această incredibilă asemănare. Tentația țîșnită în fața lui ca din pămînt era irezistibilă. Ce lovitură ! Îl va face pe Dodds să boxeze sub numele lui Johnson. Desigur nu la Paris, unde s-ar putea ivi unele riscuri. Johnson se afla în drum spre Europa. În provincie însă... Deși nu boxase niciodată în Europa, Johnson se bucura de un renume fără seamăn. Rețeta se anunța grasă ca un curcan de Crăciun. Frecîndu-și palmele, impresarul își imagina mutrele celor de la „L' Auto" cînd le va povesti tărășenia.

Opt zile mai tîrziu, la Marsilia, afișe mari anunțau gala secolului în care Jack Johnson urma să-și înceapă turneul pe vechiul continent. Ca prolog era prevăzută o întîlnire între două speranțe locale și exhibiția campionului : o lecție de box pentru tinerii provensali. Apoi, avea să se desfășoară un meci de zece reprize cu cel mai bun boxer prezent în sală și dispus să-l înfrunte pe campion pentru 10 000 de franci. Biletele se vindeau ca pîinea caldă. Marinari, docheri, pescari, cocote, snobi sau apași, toată Marsilia dorea să-l vadă pe campion.

În seara galei, arena avea aspectul unui vulcan în erupție. Temperamentul înflăcărat al publicului marsiliez atinsese tensiunea maximă. După numărul de deschidere, Charlie Dodds, alias Jack Johnson, apăru în numărul său demonstrativ. Era un boxer cu multă finețe în mișcări, unul din acei „grei", care par mai de grabă de categoria ușoară, datorită supleței și vitezei caracteristice pugiliștilor de culoare. Publicul nu-și ascundea admirația, salutîndu-i cu strigătele „Vive Jack Johnson ! Vive le champion !"

Dar partea interesantă urma să aibă loc după o scurtă pauză ; lupta în zece runduri cu adversarul ce urma să fie găsit. Și cum impresarul știa că nu vor fi prea mulți amatori, prevăzuse un boxer gata să-i înfrunte pe negru. Era vorba de un englez între două vîrste, obișnuit cu asemenea înscenări, și care la un semn anumit urma să cadă la podea învins prin k.o.

Impresarul jubila, cînd, de o dată, mîna necruțătoare a destinului își făcu apariția personificată de ziaristul parizian Jean Mortone. Cînd îl zări pe Paravent, acesta izbucni într-un potop de imprecații, neîncetînd să-l scoată din escroc și pungaș bătrîn. Impresarul încearcă să-și păstreze calmul. Arborînd obișnuitul său suris împăciuitor îi oferi cronicarului o havană, dar Mortone i-o aruncă în față strigînd : „Cînd falsul tău campion va urca din nou pe ring, îți promit solemn că voi spune adevărul în gura mare și oamenii aceștia din sală nu te vor ierta". Ingeniosul impresar era „la podea". Toată combinația amenința să se prăbușească asemenea unui castel de nisip. Cu publicul marsiliez nu era de glumit. Îi rămînea o singură soluție : să pună mîna pe încasări și cu primul tren s-o șteargă. Nu stătu mult pe gînduri și se repezi la casă. Dar după cîțiva pași, rămase împietrit. „Ce caută Dodds aici în fața ghișeului ? Or eu nu văd bine ?", își spunea „Mémé". „Iată-l îmbrăcat cu blană de samur și cu degetele pline de inele. Curată vrăjitorie". Dar dintr-o dată omul de la ghișeu i se adresă cu aceste vorbe care căzură ca niște lovituri de bici asupra lui Paravent : „Tu, canalie, nu vei lua nici o centimă din banii aceștia".

Dezmeticindu-se, impresarul își dădu seama că acela care îi vorbea nu era Dodds, ci adevăratul Jack Johnson, campionul mondial în carne și oase. Cu o seară înainte acesta debarcase la Bordeaux și citind în ziare că el va boxa la Marsilia își dădu seama de mistificarea pusă la cale. Venise la fața locului să se răzbune pe cei care încercau să se folosească de numele său. Deși situația era una dintre cele mai critice, Paravent nu-și pierdu cumpătul. Cu vocea sa mieroasă i se adresă campionului :

— Domnule Johnson, fiți rezonabil, ce naiba ! Nu înțelegeți de glumă ? Am vrut doar să mă distrez pe seama acestor nătăfleți care se cred cei mai deștepți din Franța. Și apoi, vă semne aprobatoare, lăsînd să se înțeleagă că ideea îl încîntă nespus. Impresarul îl introduse într-o cabină și-i aduse în grabă cele trebuincioase echipării. Dodds în vestiarul său, nu știa nimic.

În sală publicul stătea ca pe jar. Nerăbdarea atinsese punctul culminant. Mortone, însoțit de un polițist, se afla în apropierea ringului, gata să intervină. Cînd de o dată Paravent urcă pe ring și ducînd pîlnia la gură începu să anunțe cu voce de stentor : „Stimați spectatori, pentru a încheia serata noastră sportivă, veți asista la o luptă de 10 reprize între campionul mondial la toate categoriile și Charles Dodds din Chicago".

Cînd auzi, Dodds era gata să leșine. Mortone încremenise, stupoarea sa era tragi-comică. În timp ce Paravent nu-și mai încăpea în piele. Reușise un adevărat tur de forță. Jack Johnson cel adevărat era acolo, viu și natural. Meciul se va disputa realmente între campion și Dodds, așa cum anunțase el. Dodds, cînd îl mai și văzu pe Johnson că trece printre corzile ringului cu pachetele sale de mușchi, lucind sub lămpile cu arc voltaic, dădu să fugă, dar Paravent era la post : „Dacă refuzi să boxezi, vei avea de-a face cu disperații aceștia din sală". Și bietul Dodds, rostogolind niște ochi albi și mari ca bilele de ruletă, acceptă să suporte supliciul. Impresarul înțelegea spaima lui Dodds. Una era să boxezi cu un ratat al ringurilor din Whitechapel, și alta să te pomenești dintr-o dată față în față cu campionul lumii, pe deasupra și înfuriat la culme.

Cînd sună gongul, spectatorii văzură ridicîndu-se din colțuri doi negri uriași, semănînd leit unul cu altul. Doar pielea lui Johnson avea reflexe mai arămii, trădînd sîngele său de indian.

Campionul, vrînd să-și stingă repede furia, se repezi cu o ploaie de lovituri asupra sărmanului Dodds. Acesta evită prima șarjă, dar pînă la urmă se refugie în corzi. Johnson îi plasă o stîngă teribilă, care îl făcu să vadă toate culorile curcubeului. Dodds — pentru public Johnson — se prăbuși la podea, spre uimirea spectatorilor, care credeau că e vorba de o simplă alunecare. Dar se ridică repede. Pometele său era umflat ca un ou de porumbel. Ochii săi scăpărau însă de mînie. Omul era pur și simplu furios. Frica dispăruse, înlocuită de mînia celui care nu vrea să se lase bătut. Johnson încercă să-și plaseze dreapta necruțătoare, însă Dodds se feri la timp, apoi bloca croșeul și opri upercutul într-un subtil corp la corp. Cu vocea sa răgușită Johnson îi șopti la ureche : „Te voi strivi, maimuțoiule".

Și exact cînd pronunța aceste cuvinte, campionul încasă un upercut, care nu-i mai lăsă timp să-și continue amenințările. Se degajă greu, primi o directă în plină figură și pînă la sfîrșitul reprizei nimic nu-i mai reuși. Charlie Dodds lovea din orice poziție și bloca totul. Galeria era în delir. În repriza a doua Jack intră hotărît să termine repede cu omul din față. Loviturile sale, altădată atît de precise, nimereau acum în gol. Dodds se apăra cu agilitatea unei pantere și continua să lovească, în timp ce Johnson nu-și mai dădea seama ce se întîmplă cu el. E adevărat că nu se mai antrenase de multă vreme după victoria asupra lui Burns, dar să fie umilit de un necunoscut ? Începu să obosească, și celălalt trecu în ofensivă.

Dodds își plătea anii de umilință, chiar în fața campionului mondial. Mînia îi dădea puteri înzecite. Și Johnson bătea mereu în retragere, recepționînd serii de lovituri la corp și la față. Auzind aplauzele spectatorilor, adresate celui de care el se amuza la gîndul că-l va umili în fața acestor 10 000 de oameni, adevăratul Johnson își dădea seama de ridicolul situației. În reprizele următoare făcu un efort imens pentru a-i veni de hac acestui diavol negru, un efort pe care nu-l depusese nici în cele mai grele meciuri ale sale. Încleștarea era crîncenă și în repriza a IX-a Dodds îl culcă pe Johnson. Campionul nu se ridică decît la șapte. Lumea își împărțea acum aplauzele, încîntată de spectacol, aclamînd nu numai pe cel pe care îl credea Johnson, dar și pe Dodds pentru curajul cu care rezista în fața campionului. În ultima repriză, Dodds sta dezlănțuit, în timp ce Johnson cu sufletul tot mai scurt aștepta gongul salvator. Cînd se sfîrși, el ridică mîna lui Dodds, recunoscîndu-i victoria și spunîndu-i pe un ton care era altul decît cel de la început :

— Sînt mîndru că astă seară tu ai fost Jack Johnson !

Din seara aceea, la toate meciurile lui Johnson, în colțul acestuia, putea fi văzut un negru uriaș care semăna ca două picături de apă cu cel ce a fost primul negru campion al lumii la categoria grea.

(După o evocare de J. RENAUD, în românește de I. GOGA).

— FRUCTE, CARNE SAU LACTATE, VEȘNIC PROASPETE LE AM
— CUM PĂSTREZI ACESTEA TOATE ?
— DOAR CU FRIGIDERUL FRAM !

Frigiderul FRAM este prevăzut cu patru grătare, două cutii din masă plastică cu capac transparent, pentru fructe ; un compartiment pentru unt și brînză ; un raft pentru ouă și altul pentru sticle ; un evaporator pentru două tăvițe necesare obținerii cuburilor de gheață.
Consumul maxim de energie electrică în 24 de ore — 3 kwh. Frigiderul este prevăzut cu un termostat pentru reglarea automată a temperaturii și a consumului de energie.
Capacitatea 110 l.
De vînzare în toate magazinele de specialitate ale comerțului de stat. Se poate cumpăra și cu plata în 10—15 rate lunare.
Acontul este între 318—425 lei.